پاورقی(۱)

خاطرات «زیباری» از ۱۰ سال وزارت خارجه

منبع: الحیات . مترجم: محمدعلی عسگری

هوشیار زیباری

● وقتی هوشیار زیباری یک دهه پیش به‌عنوان وزیر خارجه عراق تعیین شد، ماموریتی غیرممکن را پیش‌روی خود داشت. عراق در اشغال نیروهای بین‌المللی به رهبری آمریکا بود بدون اینکه حاکمیت و حکومتی داشته باشد. از سوی دیگر واگذاری سکان دیپلماسی یک کشور مهم عربی به یک فرد مبارز کرد هیچ توجیه منطقی نداشت. همسایگان عراق همه نگران آن بودند که نیروهای آمریکایی در این کشور ماندگار شوند. برخی دیگر نیز نگران ریشه گرفتن نوعی دموکراسی و فدرالیسم در عراق بودند که می‌توانست برای افراد یا گروه‌هایی تحریک‌کننده باشد. برای همین نخستین وزیر خارجه عراق بعد از سقوط صدام باید به همه توضیح می‌داد که آمریکایی‌ها می‌روند، یا فدرالیسم به معنای تجزیه نیست، القاعده از کدام منفذ وارد عراق می‌شود، سرنخ انفجارهای تروریستی دراین کشور دست کیست و صدها مساله ریز و درشت دیگر. آنچه را می‌خوانید گفت‌وگوی مفصل الحیات با اوست که در آن به شکلی خاطرات ۱۰ سال مسوولیت او مرور می‌شود. در فاصله این ۱۰ سال زیباری با بسیاری از مقامات کشورهای خاورمیانه از جمله ایران و نیز آمریکا دیدار و گفت‌وگو داشته است. در این مصاحبه خلاصه‌ای از این دیدارها مرور می‌شود. به اعتقاد مترجم، زیباری همیشه در مصاحبه‌هایش حرف‌هایی برای گفتن داشته است. علی‌الخصوص در این مصاحبه که طی چند روز گذشته نیز شاهد بودیم رسانه‌های ایران به صورت جسته و گریخته بخش‌هایی از همین مصاحبه را نقل کردند یا حتی در تیتر صفحه یک خود نشاندند. به منظور حفظ انسجام کامل این گفت‌وگو که به سهم خود یک سند تاریخی است و نیز به انگیزه نشر حقایقی که در آن برای نخستین بار بیان می‌شود، متن کامل آن را از امروز به صورت پاورقی و در چند شماره پیاپی تقدیم خوانندگان محترم «شرق» می‌کنیم.

◣ به یکباره از صندلی اپوزیسیون نظام به وزارت امور خارجه آن پرتاب شدید. این اتفاق چگونه افتاد؟

نخستین بار در سپتامبر سال ۲۰۰۳ در دوران حکومت شورای حاکم بر عراق بود که به‌عنوان وزیر خارجه معرفی شدم. آن زمان شورای حاکم یک قدرت ائتلافی و موقتی به ریاست پل بریمر بود. این شورا مسوولیت دولتی را برعهده داشت که تا ژوئن سال ۲۰۰۴ استمرار پیدا کرد؛ یعنی زمانی که حاکمیت به عراقی‌ها تحویل داده شد؛ یعنی از طریق سازمان ملل متحد با نمایندگی اخضر ابراهیمی که قدرت به دولت ایاد علاوی سپرده شد. بعد در دوران نخست‌وزیری ابراهیم جعفری هم من وزیر خارجه بودم. این روند در دوران اول و دوم نوری المالکی نیز استمرار داشت. گفته می‌شود من طولانی‌ترین دوران حیات یک وزیر خارجه در عراق را تجربه می‌کنم.

◣ دشوارترین ماموریتی که در این دوران با آن روبه‌رو بودید چه بود؟

من با چالش‌ها و سختی‌های فراوانی مواجه شده‌ام. نخستین دشواری من این بود که کرد بودم و وزارت خارجه‌ای را هدایت می‌کردم که باید به همه عراقی‌ها و نه تنها بخشی از آنها یعنی کردها توجه می‌کرد. مشکل دوم این بود که باید کشوری را نمایندگی می‌کردم که تحت اشغال نیروهای خارجی بود. چطور شما می‌توانید کشوری را نمایندگی کنید و ادعای حاکمیت و استقلال و آزادی داشته باشید حال آنکه کسی دیگر بر شما حکومت می‌کند و حدود ۱۷۰هزار سرباز آمریکایی و نیروهای ائتلاف بین‌المللی در سرزمین شما حضور دارند؟ مشکل سوم اینکه با سقوط صدام حسین عراق تبدیل به کشوری ویران به تمام معنای کلمه شده بود. زیرساخت‌ها در روابط دیپلماتیک و سیاسی و بازرگانی همه از بین رفته بود. کشور ما در حالتی انزوا و تحت محاصره و مطرود در جهان بود. تعداد سفارتخانه در آن زمان به کمتر از ۴۰ سفارتخانه می‌رسید. روابط ما با بسیاری از کشورهای عربی و خارجی گسیخته شده بود. عراق تحت شمار زیادی از احکام و قوانین مربوط به فصل هفتم منشور سازمان ملل متحد قرار داشت که حوزه‌های تکنولوژی، دانش، آزمایشگاه‌ها و دارایی‌ها را در بر می‌گرفت و ما آزادی عمل درباره دارایی‌های کشورمان ازجمله نفت را نداشتیم و نمی‌توانستیم با دیگران به آزادی تعامل کنیم. در واقع ما مجموعه‌ای از این چالش‌های سنگین را تحویل گرفته بودیم. اینها جدا از اوضاع داخلی خود وزارت خارجه عراق بود. در دوران صدام، وزارت خارجه یکی از چراگاه‌های دستگاه‌های امنیتی و سازمان اطلاعات بود؛ یک وزارتخانه سربسته با این بهانه که امنیت ملی به آن بستگی دارد. از این رو همه اعضا و کارکنانش یا از سازمان اطلاعات آمده بودند یا از عناصر حزب بعث، یا از نزدیکان مقامات دولتی بودند. تغییر چنین ساختاری و در همان حال حفظ روند کار و نگهداشتن کسانی که مفید بودند و تعویض تدریجی کارمندان یکی از مهم‌ترین ماموریت‌های داخلی من بود. پیوسته گفته‌ام که آشتی ملی در عراق از وزارت خارجه شروع می‌شود. تعدادی از کارمندان را که خیلی شناخته‌شده بودند و «سوابق زشتی» داشتند یعنی از سازمان اطلاعات بودند و به عراقی‌ها ستم کرده بودند از کار برکنار کردیم. بعد همان پیکره اصلی دیپلماتیک عراق را نگه داشتیم و همین‌طور گام به گام جلو رفتیم. وزارت خارجه یک وزارتخانه حاکمیتی است که توجه به منافع عراق را در نظر دارد و این کشور را در جهان خارج نمایندگی می‌کند.

ادامه دارد

«مدودف» همزمان با انکار وجود بازداشتی‌های سیاسی:

زندانیان سیاسی روسیه عفو نمی‌شوند

شرق، مریم امیری: «شما فکر می‌کنید ما زندانی سیاسی داریم؟ نه من باور ندارم! ما زندانی سیاسی «داشتیم» (در زمان شوروی) ولی حالا دیگر نداریم!» اینها جملات دیمیتری مدودف نخست‌وزیر روسیه در گفت‌وگو با تلویزیون رسمی این کشور است. او ادامه داد: «امکان دارد اعضای اپوزیسیون دولت در زندان باشند و جرایم سیاسی هم داشته باشند، اما مطمئنا به خاطر اینها زندانی نشده‌اند بلکه به خاطر برهم‌زدن نظم عمومی گرفتارند. آنها نیروهای پلیس را زده‌اند، رفتاری که در روسیه، اوکراین و هر جای دیگر قابل قبول نیست» او که به خاطر توضیح درباره لایحه عفو عمومی دولت در تلویزیون بود، نمی‌توانست تناقض سخنانش را پنهان کند. او شش ماه پیش هم حرف‌های مشابهی زده بود و در عین حال که با تاکید فراوان منکر وجود زندانی‌های سیاسی می‌شد، اما و اگرهای هر جمله‌اش وجود چنین زندانی‌هایی را فریاد می‌زدند. به گزارش آسوشیتدپرس، لایحه عفو عمومی که هزاران زندانی روسی مدت‌ها برایش انتظار کشیده‌اند، در چند روز آینده به پارلمان فرستاده خواهد شد. اما مدودف و ولادیمیر پوتین، رییس‌جمهور، هنوز جزییات این عفو که بزرگ‌ترین عفو عمومی در ۲۰سال اخیر است را فاش نکرده‌اند. با این همه تنها چیزی که مدودف درباره آن گفت این است که کسانی چون گروه فمینیستی «پوسی رایت» و «میخاییل خودوروفسکی» سرمایه‌دار بزرگ، به طور قطع در فهرست عفو نخواهند بود. خودوروفسکی، یکی از پولدارترین افراد روسیه به اتهام اختلاس و فرار مالیاتی، به ۱۰سال زندان محکوم شده است. دو نفر از سه عضو پوسی رایت به اتهام اوباشگری در کاتدرال اصلی روسیه در حال گذراندن دو سال حکم حبس خودشان هستند. مدودف در ادامه سخنانش در تلویزیون گفت دولت باید افکار عمومی را در تصمیم برای عفو لحاظ کند: «مردم روسیه با آزادشدن کسانی که در مقابل جامعه، جرایم خشن مرتکب شده‌اند مانند اراذل و اوباش موافق نیستند» اشاره او به پوسی رایت بود. مدودف گفت: «اینهایی که با نام زندانی سیاسی معروف شده‌اند خیلی خوش‌شانس‌اند، چون در مرکز توجه قرار گرفته‌اند... ولی چرا همین اندازه برای عفو زنان باردار و کودکان و پیرها تلاش نمی‌کنند؟» دست‌کم ۱۲نفر از آنهایی که مدودف وعده داده آزاد نخواهند شد، کسانی هستند که در جریان اعتراض به نتایج انتخابات ریاست‌جمهوری سال گذشته دستگیر شده و یک سال است بدون دادگاه در زندان هستند. به تازگی دادگاه آنها در حال برگزاری است. با اینکه شاهدان کمی علیه آنها شهادت داده‌اند، امکان دارد هریک به هشت سال حبس محکوم شوند. یکی از آنها متهم است که به سوی پلیس «لیمو ترش» پرتاب کرده است. روز جمعه بعدازظهر، معترضان جلو ساختمان «دوما» (مجلس عوام روسیه) تجمع کردند و خواهان عفو این ۱۲نفر (متهمان میدان بولوتنایا) شدند. چندین نفر از آنها هم بازداشت شدند.

به گزارش ریانووستی روز چهارشنبه هم ولادیمیر پوتین، گفت با عفو زندانی‌ها موافق است و از آن حمایت می‌کند ولی نگفت عفو شامل چه کسانی می‌شود. اما تلویحا گفت عفو شامل حال کسانی که علیه نماینده‌های دولت و قانون پارلمان کاری کرده‌اند، نمی‌شود.

در سال ۱۹۹۴، دوما برای پایان‌دادن به بن‌بست سیاسی در زمان بوریس یلتسین و در جریان اتفاقات سال ۱۹۹۳ که به به‌توپ‌بستن دوما منجر شد، به ده‌ها زندانی سیاسی عفو اعطا کرد.

عربستان از روسیه رآکتور هسته‌ای خواست

از سوی دیگر، به گزارش پانوراما، منابع دیپلماتیک آگاه در حوزه خلیج‌فارس اعلام کردند که بندر بن سلطان، رییس سازمان اطلاعات نظامی عربستان در دیدار اخیرش با ولادیمیر پوتین، رییس‌جمهوری روسیه و سایر مسوولان روسی دیگر از مسکو خواسته تا کشورش را به رآکتورهای هسته‌ای مجهز کند. عربستان شش سال قبل این طرح را به طور اولیه مورد بررسی قرار داد. این درحالی است که رویترز گزارش داد ویکتور یانوکوویچ، رییس‌جمهوری اوکراین پس از چین به منظور یک سفر کاری به سوچی، روسیه می‌رود.

عکس: Gettyimages

نگاه درون

شعیب بهمن، . کارشناس مسایل روسیه

◣ زندانیان سیاسی در روسیه چه طیف‌هایی را دربر می‌گیرند؟

زندانی‌های سیاسی روسیه را در دو طیف می‌توان دسته‌بندی کرد: طیف اول کسانی هستند که به لحاظ سیاسی در جبهه مخالف پوتین قرار دارند و به کلی با سیستم سیاسی‌ای که پوتین در راس آن قرار دارد مخالف هستند. رهبران احزاب مخالف دولت مانند سرگئی میرونوف «رهبر حزب» «روسیه عادل» و «گنادی زیوگانوف»، رهبر حزب کمونیست از آن جمله هستند. همچنین عده دیگری که نسبت به فضای غیردموکراتیک در کشور گله دارند مانند الکسی ناوالنی، وبلاگ‌نویس و گری کاسپاروف. طیف دوم الیگارش‌هایی هستند که در دوران فروپاشی شوروی و در نابسامانی اقتصادی آن زمان از راه‌های غیرمشروع به ثروت هنگفتی رسیدند. بخشی از آنها حاضر شدند با دولت وقت معامله کنند ولی دیگرانی چون خودوروفسکی به زندان افتادند.

◣ جرم سیاسی در روسیه چگونه تعریف شده است؟

در روسیه تعریف واضحی از جرم سیاسی وجود ندارد. اخیرا در رسانه‌ها بحث‌های زیادی شده که قوانین مربوط به جرایم سیاسی روشن شود. به‌هرحال کسانی که در این کشور به دلایل سیاسی دستگیر می‌شوند، اتهام سیاسی ندارند. مثلا در مورد ناوالنی، او را به فساد اقتصادی محکوم کرده‌اند.

صحبت با کرزای نتیجه‌ای نداشت

جیمز دابینز، نماینده ویژه آمریکا در امور افغانستان و پاکستان اعلام کرد گفت‌وگوهایش با رییس‌جمهوری افغانستان درمورد امضای موافقتنامه امنیتی به جایی نرسیده است. او پس از دیدارش با کرزای گفته آمریکا برای ازسرگیری گفت‌وگوها تلاش می‌کند اما نمی‌تواند تضمینی به دولت بدهد. **(بی‌بی‌سی)**

پایان اعتصاب «تیموشنکو»

یولیا تیموشنکو، نخست‌وزیر سابق و محبوس اوکراین روز جمعه به اعتصاب غذای ۱۲روزه‌اش به درخواست مردم پایان داده است. او برای همبستگی با مردم دست به این اعتصاب زده بود. این در حالی است که معترضان حامی اتحادیه اروپا، ورودی‌های ساختمان دفتر ریاست‌جمهوری این کشور را مسدود کردند. **(نووستی)**

السیسی «شخص سال «تایم»» شد

ژنرال السیسی، فرمانده کل ارتش مصر، که کودتا علیه دولت محمد مرسی را رهبری کرد، از سوی خوانندگان مجله «تایم» به عنوان «شخص سال» برگزیده شد. این در حالی است که وزارت کشور مصر اعلام کرد اجازه هیچ‌گونه دیداری با محمد مرسی در زندان برج العرب داده نمی‌شود. **(الجزیره)**

نگاه بیرون

روزی به نام زندانیان سیاسی روسیه

WORLD AFFAIRS

ترجمه: سودابه رخش

● بیش از یک‌ماه پیش در ۳۰اکتبر، روس‌ها به رسم هرسال، روز زندانیان سیاسی را گرامی داشتند. انتخاب روز زندانیان سیاسی به سال ۱۹۷۴ بازمی‌گردد؛ زمانی که زندانیان سیاسی شوروی در اردوگاه‌های کار «موردوویا» و «پرم» و زندان ولادیمیر، دست به اعتصاب غذا زدند. در سال ۱۹۹۱ پس از آنکه آخرین زندانیان سیاسی آزاد شدند، مقامات روس به این روز، جایگاهی رسمی دادند و نام این روز را گذاشتند: روز یادبود قربانیان سرکوب‌های سیاسی. در دهه۹۰- تنها زمانی در تاریخ مدرن روسیه که این کشور زندانی سیاسی نداشت- روز ۳۰اکتبر روز یادبود زندانیان معرفی شد. البته این روز، بیشتر یادبود میلیون‌ها قربانی تصفیه‌های استالین بود. حالا این سنت همچنان ادامه دارد اما هنوز هم به‌طور فزاینده‌ای به ماجرای دوران اتحاد جماهیر شوروی اشاره دارد؛ هرچند در دوران حکومت‌داری پوتین، زندانیان سیاسی بار دیگر به بخشی از واقعیت روزمره روسیه تبدیل شده‌اند. ماه گذشته و همزمان با سالروز زندانیان سیاسی، یک سازمان معتبر و مورد احترام حقوق‌بشری در روسیه که ۲۵سال پیش توسط اندره ساخاروف تاسیس شد فهرستی از ۷۰زندانی سیاسی در روسیه منتشر کرد. این فهرست شامل زندانیان ماجرای میدان یوکوس و بولوتنایا، فعالان صلح سبز (شهروندان و اتباع خارجی روسیه) و اعضای گروه پوسی رایت بود. رهبر این سازمان حقوق‌بشری تاکید کرده که این فهرست ۷۰نفره به‌هیچ‌وجه جامع نیست چراکه زندانیان سیاسی بیشتری در روسیه وجود دارند اما مواردی که در این فهرست گنجانده شده‌اند با شواهد گسترده و معیارهای دقیق بررسی شده‌اند. در دوران کمونیست، معیارها مشخص بود: قانون مجازات شامل عمل سیاسی در راستای «تحریک و تبلیغ علیه شوروی» بود و هرکسی این قانون را زیرپا می‌گذاشت زندانی سیاسی محسوب می‌شد، اما در روسیه امروز که زندانیان سیاسی با جرایم عادی محکوم می‌شوند، باید معیارهای مشخصی طراحی شود. استانداردهای این سازمان حقوق‌بشری شامل افرادی است که به دلیل عقاید سیاسی خود یا استفاده مسالمت‌آمیز از حق آزادی تجمع و آزادی بیان، زندانی شده‌اند؛ همچنین افرادی که با عدالت گزینشی مواجه شده‌اند یا مجازات آنها متناسب با جرمشان نیست. بر اساس نظرسنجی‌های اخیر، با وجود انکار همیشگی کرملین، ۷۰درصد از شهروندان مسکو قریب به اتفاق بر این باورند که زندانی سیاسی در روسیه وجود دارد و خودروفسکی شناخته‌شده‌ترین آنهاست.

لیبرمن: به‌خاطر «صلح واقعی» حاضر به ترک خانه‌ام هستم

«جان کری»، وزیرخارجه آمریکا روز جمعه اعلام کرد که میان دو طرف اسراییل و فلسطین پیمان صلح نزدیک است، اما روز گذشته همتای اسراییلی او در واشنگتن اظهارنظر دیگری کرد. به گزارش ایسنا، وزیر خارجه رژیم اسراییل گفت که پیمان صلح «هرگز به‌دست نخواهد آمد و دست‌کم در یک‌سال آینده محال است.» اویگدور لیبرمن، که به آمریکا سفر کرده، افزود: مذاکراتی که در ماه‌های گذشته میان اسراییلی‌ها و فلسطینی‌ها در جریان بوده نه‌تنها «هیچ پیشرفتی» نداشته، بلکه «با بن‌بست» هم روبه‌رو شده است. لیبرمن گفت که «حتی نمی‌توان در انتظار پیمان موقتی بود» و روند صلح «ماموریت غیرممکن» است. به گفته لیبرمن، «تضاد دیدگاه‌ها بین دو طرف مذاکره‌کننده بسیار زیاد است؛ میزان اعتماد طرفین صفر است.» با وجود این به گفته لیبرمن، «حتی اگر مذاکرات به پیمان صلح نینجامد، ادامه گفت‌وگوها بین طرفین اهمیت دارد زیرا اسراییلی‌ها و فلسطینی‌ها چاره‌ای جز زندگی در کنار یکدیگر ندارند.» لیبرمن گفت که اتهام حمایت او از «ترانسفر» (اخراج فلسطینیان از سرزمین خود) درست نیست بلکه او خواهان معاوضه زمین میان اسراییلی‌ها و فلسطینی‌هاست. لیبرمن که خانه‌اش در یکی از یهودی‌نشین‌های کرانه باختری است، تاکید کرد که به خاطر «صلح واقعی» حاضر به ترک خانه و واگذاری یهودی‌نشینی است که در آن زندگی می‌کند. با وجود این، او از اندیشه «دو ملت، دو دولت»، به مفهوم حمایت از استقلال کشور فلسطین، ابراز حمایت کرد. این سخنان لیبرمن در حالی است که از ۹ماه مهلتی که دولت آمریکا برای مذاکرات صلح اسراییلی- فلسطینی تعیین کرده بود، کمتر از پنج ماه باقی مانده است. از سوی دیگر مذاکره‌کننده ارشد تشکیلات خودگردان فلسطین اعلام کرد که باراک اوباما با ارسال نامه‌ای به محمود عباس او را تهدید کرده است. اوباما در این نامه که از طریق مارتین ایندیک، فرستاده ویژه آمریکا در مذاکرات صلح خاورمیانه ارسال کرد، به محمود عباس هشدار داده اگر فلسطین بخواهد بر ارایه درخواست رسمی برای پیوستن به سازمان‌ها و نهادهای بین‌المللی پافشاری کند، تمامی خطوط قرمز درباره منافع آمریکا در منطقه را زیر پا گذاشته است.

مهمات پرنشده سلاح شیمیایی سوریه منهدم شد

آنطور که سازمان منع استفاده از سلاح‌های شیمیایی در بیانیه‌اش اعلام کرده هیات کارشناسان شیمیایی در سوریه موفق شدند تمامی مهمات پرنشده سلاح‌های شیمیایی سوریه را از بین ببرند. به گزارش ایسنا، پنتاگون هم قصد دارد اوایل سال ۲۰۱۴ میلادی حدود ۶۰کارمند غیرنظامی از جمله مقاطعه‌کاران را به منظور انهدام زرادخانه تسلیحات شیمیایی سوریه روی کشتی در دریای مدیترانه به خاورمیانه اعزام کند. سازمان منع گسترش تسلیحات شیمیایی رسما استفاده از کشتی برای امحای زرادخانه تسلیحات شیمیایی سوریه را تایید نکرده است اما مقامات دفاعی آمریکا گفتند، این برنامه احتمالا به منظور تحقق ضرب‌الاجل ۳۱ دسامبر سال‌جاری میلادی (۱۰دی) برای انهدام تسلیحات شیمیایی سوریه از جمله گاز سارین، خردل و گاز اعصاب VX که در اولویت اول قرار دارند، تعیین شده است. در همین راستا دانمارک و نروژ پیشنهاد داده‌اند ناوچه‌های نیروهای دریایی و ناوهای حمل‌ونقل ویژه خود را برای این منظور مورد استفاده قرار دهند. از سوی دیگر ویلیام هیگ، وزیر خارجه انگلیس مدعی شد: ما همواره به صراحت گفته‌ایم که حل‌وفصل صلح‌آمیز بحران سوریه نیازمند کناره‌گیری اسد از قدرت است. لوران فابیوس، وزیرخارجه فرانسه هم در دیدار با احمد طعمه، نخست‌وزیر خودخوانده مخالفان سوریه در پاریس گفت: هدف از برگزاری نشست «ژنو۲» تشکیل دولتی انتقالی در سوریه با تمام اختیاراتی است که هم‌اکنون دولت بشار اسد، رییس‌جمهوری سوریه از آن برخوردار است. همچنین یک گروه راهبه که اخیرا از یک شهر سوریه ربوده شده بودند، در یک پیام ویدیویی عنوان کردند که آنها شهر را به دلیل بمباران به‌همراه شورشیان ترک کرده و اکنون در جایی امن به سر می‌برند.

اردن عضو موقت شورای امنیت شد

کمتر از یک ماه پیش بود که عربستان به عضویت موقت شورای امنیت «نه» گفت و حالا و به‌دنبال این مخالفت اعضای مجمع عمومی سازمان ملل روز جمعه اردن را به‌عنوان عضو غیردایم شورای امنیت به مدت دوسال انتخاب کردند. به گزارش ایسنا به نقل از سوریه‌نیوز، اردن در رای‌گیری روز جمعه مجمع عمومی سازمان ملل با ۱۷۸رای موافق توانست کرسی موقت شورای امنیت را به دست آورد و از اول ماه ژانویه رسما عضو این شورا می‌شود. ناصر جوده، وزیر خارجه اردن در این خصوص گفت: ما از کشورهایی که به انتخاب اردن به‌عنوان عضو موقت شورای امنیت رای مثبت دادند تشکر می‌کنیم و تمام تلاش خود را برای عمل طبق اصول سازمان ملل جهت تقویت صلح به کار می‌بندیم. او افزود: ما به تصمیم عربستان و دلایل این کشور در مخالفت با پذیرش کرسی موقت سازمان ملل احترام می‌گذاریم. عربستان اکتبر گذشته با بیان اینکه شورای امنیت در حل مشکلات خاورمیانه به‌خاطر «سیاست‌های دوگانه‌اش» شکست خورده، با پذیرش کرسی موقت شورای امنیت مخالفت کرد. این اولین‌باری نیست که اردن برای دریافت کرسی شورای امنیت نامزد می‌شود و این کشور در سال‌های ۱۹۶۴ تا ۱۹۶۵ و ۱۹۸۲ تا ۱۹۸۳ نتوانست عضویت غیردایم در شورای امنیت را به دست آورد.